

предпазливи. Маймуната, която азъ наблюдавахъ, знаеше каква опасностъ я чака, та се спускаше по клона съ голѣмо внимание: като се приближи до водата, спрѣ се, приседна и предпазливо почна да се вглежда въ прозрачната дълбочина. Като разбра, че нѣма крокодили, тя се задълбочи да изследва дѣното. Тая хитростъ тя повтори нѣколко пѣти, докато напълно утоли жаждата си.

Ние пренесохме нашия лагеръ при рѣка Рувъ и тукъ се намѣрихме срѣдъ истински маймунски рай. Не бѣхме още очистили площадката на лагера, когато цѣла тѣла маймуни се яви да види новитѣ си съседи. Тука тѣ, както изглеждаше, не се бояха отъ хората, и като се намѣстиха на цѣли групи по клонетѣ на смокинитѣ, наблюдаваха какво правимъ. Тукъ имаше и небесно-сини и зелени мартишки, но най-много бѣха бабуинитѣ. Ние викахме срещу тѣхъ, а тѣ ядосано потръпваха и почваха бързо-бързо да стискатъ съ рѣце клончетата, на които седѣха, безъ да бѣгатъ. Очевидно, тѣ бѣха решили да доседятъ тамъ, каквото и да става. Синитѣ мартишки и бабуинитѣ живѣеха помежду си сговорно, но зеленитѣ маймуни се държаха настрана. Една отъ тия маймуни се изкатери на високата жълтостѣблена акация и дълго време ни разглежда отъ тамъ. Всички останали отдавна вече бѣха отишли да си търсятъ храна, а тя все седѣше и наблюдаваше голѣмитѣ маймуни, които се движеха по земята.

Ние разпънахме палаткитѣ подъ смокинитѣ, които служеха на маймунитѣ за трапеза, и тѣ редовно се явяваха тукъ при изгрѣвъ слънце. Тия посещения ни много обезпокояваха. Отъ върховетѣ на дърветата маймунитѣ виждаха развиделяването преди насъ и точно въ петъ часа сутринята почваше бомбардировка съ смокини. Всички кисели и негодни за храна смокини летѣха долу и съ силенъ шумъ падаха върху покрива на палаткитѣ. Подъ тежестта на недояденитѣ смокини, изопнатото